

KAPITOLA 16

Moje indiánská manželka

„Zadrž, bratře,“ vykřikl jsem na něj čejensky. „Promluvme si.“ A jak jsem upínal veškerou pozornost na něj, nekoukal jsem při sestupu po tom příkrým srázu pod nohy, zakopnul a skočil v podstatě přímo na něj. Leknutím jsem křečovitě stisknul prsty na pažbě a spoušti, takže navíc z revolveru vyšel výstřel.

Zvednul nůž čepelí nahoru a dlaní levý ruky si podepřel pravý zápěstí, aby ustál očekávanej náraz. K tomu se dá říct jenom to, že se mi chystal zapíchnout tu kudlu těsně pod žebra. Můj ná-hodnejší výstřel šel úplně mimo.

No, padal jsem všeho všudy nákejch šest stop, ale čas je, jak známo, děsně relativní pojem, a tak si pamatuju, že jsem nesmírně dlouho visel ve vzduchu jak nějaká věc na fotce nebo na plátně umělcově. Ve vlasech měl Stín jenom dvě překřížený orlí pera. Na ramenou se mu leskly kapky potu. Na krku měl obojek z vodorovně seřazenejch dikobrazích ostnů svisle prokládanějch modrejma korálkama, mezi bicepsem a ramenním kloubem měděnej pásek a mezi nohama špinavou rudou flanelovou bederní roušku. Malý černý očka pod přimhouřenýma víčkama se soustředily na mý břicho amírně rozkročený nohy

se připravovaly na náraz. V jeho obličejí převládala rumělka, kterou jenom na několika místech přetínaly žlutý blesky.

Jakoby beze spěchu jsem se snášel na hrot jeho nože, a když jsem na něj konečně dopad a tak ňák laxně si pomyslel: „No jo, tak mě rozpáral,“ čas zase nabral rychlost a já se nezraněnej kutálel přes něj, protože aniž bych se o to vědomě snažil, podařilo se mi změnit směr letu, takže čepel jeho nože mi jenom neškodně rozpárala košili mezi rukou a žebrama. Cejtil jsem, jak se o mě podivně, snad nesplněnou hrozbou rozpálená čepel otřela. Kdyby mě řízla, necejtil bych vůbec nic – to je taková zvláštnost boje s nožem. No, tak jsme se teda společně kutáleli pískem a zakrslým křovím a on byl pěkně silnej indián, i když už mu bylo padesát. Mně revolver vypad, ale on měl pořád ten nůž. Pořád jsem se mu pokoušel něco říct, ale on mi zaryl palec pod bradu takovou silou, že jsem měl pocit, že se mi musí každou chvíli provrtat zespoda do pusy. Jelikož jsem byl výrazně menší a taky dost mrštnej, podařilo se mi ho několikrát silně nakopnout mezi nohy, ale jeho železný koule ty rány bez problému vydržely, a když jsem se ho snažil seknout hranou ruky za levý ucho, abych ho omráčil, ani jednou jsem se netrefil.

Za chvíli mě pod sebou doslova přišpendlil mohutným stiskem svezích stehen, který se po čtyřiceti letech ježdění na ponících ze všeho nejvíc podobaly ocelovejm kleštím, a já v tý chvíli zatoužil po tom, aby do mě už konečně zabodnul ten nůž a vysvobodil mě, protože mě takhle zmáčknul právě ve chvíli, kdy jsem vydech, takže se mi už začínaly před očima roztáčet barevný kola.

Zvednul kudlu do vejšky. Byl to skalpovací nůž bez záštity a do smrti nezapomenu sebemenší detail jeho provedení. Pak se mu těsně pod bradou otevřela malá dírka, ze který se začla valit krev. Dvakrát polknul, jako kdyby se chtěl zbavit malý kosti, která se mu vzpříčila v krku. Teprve pak jsem zaslech ten výstřel. Stín trhnul ramenem, jako kdyby ho do něj někdo

zespoda nakop – další výstřel. Kudla mu vypadla z ruky a převážil se na mě. Z krku se mu valil proud krve, ale oči měl pořád ještě otevřený. Zatlačil jsem mu oběma rukama do hrudníku a on se zlomil v pase, jako by byl z gumy, ale jeho stehna mi pořád ještě drtily žebra, a tak jsem do sebe zakles prsty obou rukou a vši silou ho jako kladivem praštil do břicha – pink! a sevření povolilo, jako když uvolníte péro dětský hračky.

Ze srázu skočil dolů Póni Šílenej medvěd, přiložil Stínovi hlavě spencerovky k čelu, třetím výstřelem mezi oči ho dodělal a pak mu s mlasknutím odloupl kštici z hlavy. Ušklíbnul se směrem ke mně, odhrnul Stínovi bederní roušku, otřel ten čerstvej skalp mrtvému čejenskému válečníkovi o rodinný klenoty a prones nákou pónískou vítězoslavnou řeč.

Jistě, zachránil mi krk, ale já při tom najednou pochopil, jak asi bylo Mladšímu medvědovi, když jsem tutéž medvědí službu prokázal já jemu – nebyl jsem Šílenýmu medvědovi vůbec vděčnej. Stín na dohled mě vzal na můj první lup poníků a vždycky byl tak trochu jako můj starší brácha nebo strejc. Měl jsem ho moc rád. V té chvíli mě nevzalo za srdce ani tak to, že je mrtvej, protože to nás stejně dřív nebo pozdějc potká všechny. Ani mě nerozhodilo, že umřel v boji, protože jako lidská bytost snad ani jinak umřít nemoh. Dokonce mě ani moc netrápilo, že jsem do určitý míry za jeho smrt moh já. Ne, ze všeho nejvíc mě trápilo, že Stín vůbec nepoznal, co jsem zač. Bojoval se mnou jako s nepřítelem. No, proto jsem tam přece byl, nebo ne snad? Měl jsem přece bojovat s Čejenama.

Kristepane, ten měl ale silný hnáty. Ještě pěkně dlouho jsem nemoh popadnout dech. Vstal jsem a díval se, jak Šílenej medvěd šplhá do svahu, aby se chvíli nato krátce objevil nad okrajem srázu, samolibě zamával puškou a odklusal pryč. Nijak nekomentoval ani to, že jsem přišel o koně, kterýho jsem si mimochodem půjčil právě od něj.

Předtím jsem neměl čas lámat si hlavu tím, jak se v tý strži vlastně Stín octnul, ale teď, když jsem pomalu, protože mě pořád ještě bolelo celý tělo, vyhrabával starýmu příteli jeho vlastním nožem mělkej hrob, napadlo mě, že by se někde tam dole v podrostu mohly schovávat další Lidský bytosti, který by mě případně mohly střelit do zad, což bych jedině uvítal. Radši bych bejval pošel, než abych se musel podívat do očí svejm dávnejm přátelům a bratrům.

Ale sotva jsem mu zaházel i špičku dlouhýho nosu pískem a z křoví o kus níž se ozval ňákej šramot, ovládnul mý tělo pud sebezáchovy, hned jsem se chopil revolveru a začal ho všemožně čistit, vyfukovat z něj prach a písek a vyměňovat náboje. To jsem zmáknul během chvilky a potom jsem se k tomu místu připlazil podél stěny strže. Křoví se otrásalo, ale ať se tam schovávalo cokoliv, nijak se to nehrnulo ven. Chvíli jsem vyčkával, ale pak jsem rozhrnul větve a nakouk dovnitř, teda napřed šla hlaveň revolveru a moje hlava hned za kohoutkem. Před očima se mi otevřela malá mýtinka velká tak akorát pro jednoho člověka a ten tam taky ležel – vlastně ležela – na zádech. Byla to indiánka, sukni měla vyhrnutou až k bokům a nohy roztažený daleko od sebe, protože zrovna rodila.

Bylo už vidět maličkou hnědou hlavičku, se zavřenýma očima a při vstupu do života s pěkně nevrlym výrazem, a pak se ven prodraly i ramínka. Ta indiánka nevydala za celou dobu ani hlásku, jenom se jedním kolenem otírala o křoví, jehož šelestění jsem předtím zaslech. Občas se zahryzla do stočenýho svitku bizoní kůže, možná při tom uronila i jednu dvě slzy, ale jinak probíhalo všechno v naprostý tichosti. Byla tam v tom křoví celou dobu a to taky vysvětlovalo, co tam Stín dělal a proč tak tvrdě bojoval.

Čejenský ženský se vždycky těsně před porodem seberou a odejdou do ňákýho houští, a když je po všem, vylezou ven

s nemluvnětem v náručí a hned se zas pustěj do normální práce. V tomhle případě tkvěl jedinej rozdíl v tom, že to na ni přišlo uprostřed bitvy. A ten maličkej indián, když nastal jeho čas, holt musel ven.

Bylo mi to trapný hned z několika důvodů, protože takovej porod je mezi Čejenama nesmírně cudná záležitost, a tak jsem si říkal, že ta ženská by nesla Stínovu smrt líp než to, že na ni v takový chvíli civím. Ale mě to doslova fascinovalo, protože asi čtvrt míle od podrážek mejch bot třesky s neutuchající vytrvalostí výstřely a rozlejal se vítěznej pokřik Póniů... Na světlo se vynořil už i drobněj zadeček dítěte. Jeho matka se trochu napjala a pak z ní hladce jak ryba z kádě vyjel na příprave-nou modrou deku i zbytek dítěte. Posadila se, ukousla pupeční šňůru a uvázala na ní těsně u malýho bříška uzel. Pak plácla caparta po zadečku, aby se probral, což zvládnul jako správnej Čejen – trochu překvapeně, ale skoro bez křiku. Počítám, že už i takhle mrňavej indiánek věděl, že když bude řvát, prozradí nepřátelům, kde se schovává jeho kmen, a tak se hned od narození vyvaroval zbytečně hlasitejch projevů, což ho pak mělo provázet celej život. Bylo to taky první a poslední plácnutí, kterýho se dočká od svejch lidí, i když jinak zrovna otevřel oči do světa, kterej mu přichystá všechny ostatní druhy utrpení.

V tý chvíli jsem vycouval z křoví a vrátil se k hromadě písku, pod kterou odpočíval Stín na dohled. Za minutku ta ženská vylezla z křoví. Šla pevným, rázným a jistým krokem a zpod deky na prsou jí vykukovala hlavička dítěte. Sotva mě zmerčila, šáhla za pas po noži a já si v duchu říkal, že by mohla i přes to děcko na prsou bejt pěkně tuhej oříšek. Namířil jsem na ni revolver, což vám možná připadá jako dost drastický opatření, ale musíte si uvědomit, že všichni Čejeni, ať už chlapi, nebo ženský, dovedou bejt pěkně paličatý, když maj vyslechnout, co jim povídá nákej běloch.

„Takže,“ povídám, „zastřelím tebe i to tvý mrně, jestli mě nebudeš poslouchat. Stína na dohled zabil Póní. To byl ten výstřel, kterejš asi slyšela, a pak jsi ho určitě slyšela i odjíždět. Jestli jsi Stínova příbuzná, určitě jsi musela slyšet o Malým velkým muži, což je jméno, který jsem dostal, když jsem žil s tlupou Starý stanový kůže. Byl jsem přítelem Čejenů, dokud mi neukradli ženu a syna. To je důvod, proč jsem teď tady. Vezmu tě teď s sebou a vyměním tě za ně.“

Těma svejma tmavejma očima si mě zkoumavě měřila a pak povídá: „Dobře.“

„Nemám z toho velkou radost,“ hájil jsem se, „máš přece jenom novorozený dítě a tak, ale nemám na vybranou.“

„Dobře,“ zopakovala, načež si dřepřana zem, rozhrnula si šaty na prsou a začla nemluvně kojít.

„Koukni, měli bysme radši vyjít nahoru na pláň,“ pobízel jsem ji. „Tady dole by nás moh nečekaně napadnout nákej Póní a zabít nás, než bych mu stih cokoliv vysvětlit.“

„Nejdřív se musí najíst,“ opáčila tiše a zůstala nehnutě sedět.

Tak jsem vylez až k okraji srázu, hlídkoval tam a polohlasně se s ní bavil. Vůbec jsem tu ženu – nebo spíš děvče – neznal, protože byla v době, kdy jsem s nima žil, nejspíš ještě moc malá na to, abych si jí všimnul, nebo mezi nima nebyla. Považoval jsem ji za Stínovu manželku, což by vysvětlovalo, proč ji hlídal, ale ukázalo se, že je to jedna z jeho mladších dcer, o jejichž výcviku, jak potlačit hihňání při veselejch historkách, jsem vám před časem vyprávěl.

„Tvýho muže zabili?“

„Bílí muži,“ dodala bezbarvým hlasem. Když jsem si ji pořádně prohlíd, všimnul jsem si, že je to půvabná indiánka s buclatejma tvářema, velikánskejma, v koutcích mírně čínsky sešikmenejma a lesknoucíma se očima, pěkně vyklenutým, ale docela krátkým obočím pod rumělkovou pěšinkou rozdělující

její vlasy. Do copů si vpletla proužky vydrří kůže, na krku měla náhrdelník z lesklejch korálek a v uších mosazný kroužky.

Začal jsem se vyptávat, „kde“ přišel o život, než abych vyzvídal, „kdo“ to byl, protože by mi jeho jméno nejspíš stejně neprozradila, když jsem z pláně nad náma zaslech dusot kopyt přinejmenším tří koní. Byly to neokovaný koně, což svědčilo o tom, že jsou to indiáni, jestli Póniové nebo Čejeni, to jsem poznat nedokázal, ale na tom nezáleželo, protože jsem neměl vůbec radost ani z jedněch. Pónísky jsem neuměl, takže hrozilo, že jim nestačím znakama vysvětlit co a jak dřív, než tu Čejenku zastřejej. A jestli to byli Čejeni, tak nebylo co řešit.

Vysvětluju vám svoje myšlenkový pochody, protože byste jinak nejspíš kroutili hlavou nad tím, co jsem udělal hned vzápětí – chňapnul jsem děvče za ruku a zatáh ho zpátky do křoví. Nemluvně dál klidně sálo mlíko a já ji přiměl se přihrčít a pevně ji držel za ruku, i když se vůbec nevzpouzela.

Byli to Póniové, usoudil jsem podle toho, že jsem jim nerozuměl ani slovo. Každopádně prohlíželi roklinu, ale zůstali na koních a žádný z nich se nepustil dolů. Za chvíli zas odjeli, ale napřed se jeden z nich, aspoň podle zvuku, kterej jsme zaslechli, rovnou ze sedla vychcal do naší rozsedliny.

My jsme tam ale ještě hezkou chvíli zůstali přihrčený a já si po chvíli uvědomil, že jak tak sedí na patách, opírá se ta mladá indiánka o mě, aby neupadla, a mně zas, jak jsem se ji snažil držet v podřepu, nechtěně proklouzla ruka šněrováním jejích šatů až k volnému levému prsu, jehož mlíkem naditá váha se mi v té chvíli opírala o hřbet ruky. Jemně jsem ho stisknul, vlastně ani nevím proč, protože na mě za těch okolností rozhodně nešly žádný chlípny touhy. Ale ona, já a to mrně, který zrovna usnulo s pootevřenou pusou opřenou o naběhlou bradavku, jsme byli v té chvíli tak ňák rodina. Chránil jsem je jako správnej táta... Tak, jak jsem to nedokázal v případě Olgy a malýho Guse.